

foto: Fides Lapidaire

Wel heel intiem

“

Normaal heb je meer een band met bezoek. Omdat je die elke dag spreekt en de patiënt ligt aan de beademing. Dat was nu wel anders. In die tijd was bezoek verboden, dus we hadden heel veel tijd voor de patiënten. Ook tijd om veel te skypen en te facetimen met de familie. Dan snikken ze naar elkaar door een iPad, die jij vasthoudt. Dat was super persoonlijk. Zo persoonlijk is het voor ons nooit.

Het bizarste dat ik heb meegemaakt is dat ik in mijn eentje op de weg reed naar mijn werk. Dat mis ik nu wel. Ik wist toen dat het over zou gaan. Als ik zie hoe druk het nu is denk ik dat gaat nog lang duren. Is prima, ik ben niet bang om te werken en ik ben niet lui. Maar er gaan ook mensen dood. ”

Jeroen Jansen, IC verpleegkundige

foto: Fides Lapidaire

Iedereen gaat gewoon meteen de toestand in

“

Het is natuurlijk uniek dat we binnen drie, vier dagen een helikopterplatform opgetuigd hebben met een eigen ambulance die de patiënten comfortabel naar de helikopter brachten.

Wij staan niet in de directe zorg. Wij ondersteunen. Maar hiermee kon ik direct bijdragen aan het menselijk kunnen verzorgen van iemand. En daar ben ik wel heel erg trots op geweest.

Ik zat eigenlijk net in een burn-out voor corona kwam. Februari, echt net ervoor. Het klinkt heel raar maar die corona heeft ervoor gezorgd dat ik zo snel mogelijk terug wilde komen. Het voelde barslecht om je collega's in de steek te laten. Dat komt door dat ons-gevoel, dat wij-gevoel. ”

Léon Koolen, teamleider logistiek

foto: Fides Lapidaire

Komt goed

“

Ik heb mezelf wel kunnen laten zien. Ik was natuurlijk nog niet zo lang klaar met mijn opleiding, in een nieuw vak, ziekenhuisarts, waarvan ik geen voorbeelden heb. Ik heb heel veel geleerd. Zo'n stap had ik nooit zo snel kunnen maken. Dat neem ik altijd mee.

Als ik mijn ogen dicht doe zie ik blauw. Licht blauw. Binnenkort moet ik de babykamer gaan verven. We stonden voor het schap met blauw en dachten bij licht blauw 'doe maar niet'. Even later drong het tot me door 'Oh ja, dat is de kleur van het schort. Nee, die hoeft niet op de babykamer'. ”

Margot van Ingen, zaalarts

foto: Fides Lapidaire

Het is geen griepje

“

Wij hebben geen pauze gehad. Wij zijn misschien wel steeds harder gaan werken. In het begin van de uitbraak werd gevraagd of wij als opschalingslaboratorium voor corona wilden werken. Daar hebben we ja tegen gezegd en dat hield in dat we 200 testen per dag zouden doen. Dat werden er steeds meer, uiteindelijk zelfs meer dan 1600 per dag.

Ik voel me zeker niet immuun of onaantastbaar. Ik ben 53 en heb nooit meegemaakt dat ik zes mensen ken waarvan een dierbare overleed in een griepepidemie.

Hier op het laboratorium is een vader, een schoonvader én een stiefvader van een medewerker overleden aan corona. En bij een andere medewerker twee ooms. De zwager van de getuige bij ons huwelijk, 62, en een vriendin van onze vriendin, die was 45. ”

Peter Wever, microbioloog